

РЕШЕНИЕ

№ 20456

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2775** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Р. Х., ЕГН [ЕГН], депозирана чрез адв. Г. Г., срещу Решение № 5561 от 27.12.2024 г., постановено по НАХД № 20231110206473/2023 г. по описа на СРС, НО, 115-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-028752 от 13.01.2023 г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. - глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП.; 2. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.; 3. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.; 4. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП. - глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Касаторът счита, че СРС не е отчел, че в хода на проведеното АНП са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславят неговата незаконосъобразност. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът се представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата по

изложените в нея съображения.

Ответникът не се представлява. Оспорва касационната жалба по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди наказателното постановление, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 27.12.2022 г. около 04:08 часа в [населено място], по [улица] касаторът управлявал собствения си лек автомобил марка „О. 3.“ с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от ул. П. Я. към ул. Х. А.. В близост до офис на куриерска фирма „Е. Е.“ управляваният от Х. автомобил се разминал с насрещно движещия се полицейски патрулен автомобил. Полицейските служители забелязали, че касаторът се движил с висока скорост, поради което подали светлинен и звуков сигнал за спиране за проверка, като посочили с ръка мястото, където да спре. Х. обаче не спрял, а вместо това ускорил скоростта си на движение, при което полицейските служители направили обратен завои и тръгнали след него със служебния полицейски автомобил, с включени светлинен и звуков сигнал. Касаторът продължил движението си по [улица], като спрял на [улица], слезъл от шофьорското място и започнал да бяга в посока [улица]. Полицейски служител го последва, като Х. прескочил оградата и влязъл в двора на къща, където бил хванат от полицейския служител, който успял да го настигне и да го задържи, като го повалил на земята и му поставил помощни средства – белезници.

Полицейският служител възприел силна миризма на алкохол от касатора, поради което последният бил поканен от контролните органи да му бъде извършена проверка с техническо средство „Дрегер 7510“ с номер ARPM - 0396 за установяване употребата на алкохол в кръвта, но той отказал категорично. Освен това на касатора било предложено да му бъде извършена проверка с техническо средство „Дръг тест 5000“ с фабричен номер ARJF - 0040 за установяване употребата на наркотични вещества и техните аналози, на което отново отказал. Наред с това жалбоподателят Х. не представил пред контролните органи свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал. Във връзка с отказите да бъде тестван с техническо средство на касаторът бил издаден талон за медицинско изследване № 113515 с отбелязване, че следва да се яви във ВМА за химико-токсикологичното лабораторно изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта, както и за употребата на наркотични вещества или техни аналози, но той отказал да подпише издадения му талон за изследване.

За констатациите от извършената проверка бил съставен АУАН и въз основа на него и издадено НП.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. С обжалваното решение СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. Както в АУАН, така и в НП нарушението е описано ясно, точно и конкретно, като им е дадена съответстваща на описанието правна квалификация.

Въззивният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, като мотивирано е приел същите за

неоснователни.

Решението е правилно.

СРС е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка са налице визираните административни нарушения, за което е санкциониран настоящият касатор. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл. 14, ал.1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл. 107, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал. 1 НПК вр. чл .84 ЗАНН (писмени по чл. 127 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства. Настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка са налице извършени две административни нарушения от страна на касатора. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Както е посочил в мотивите си и въззивният съд по отношението на нарушението по т. 1 от НП, съгласно разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП, която вменява на всички водачи на пътни превозни средства, при подаден сигнал за спиране от контролните органи, да преустановят движението си като спрат плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнят изричните указания на последния. От събраните по делото доказателства се установява, че се е наложило преследването му от служители на ОПП. Правилно СРС е преценил за правилна индивидуализацията на наказанието, с оглед ускоряването на скоростта на движение и последвалия опит да избяга от полицейските служители, включително чрез неправомерно навлизане в чужд недвижим имот, както и че в случая са налице и други нарушения от страна на касатора.

Неоснователни са и възраженията на касатора по т. 2 и т. 3 от НП. От обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и за извършване на проверка за наличие на наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. (Наредбата), всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан пряк умисъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“.

Както правилно е отчел СРС, нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна

машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. са инкорпорирани различните способности за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения.

За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП., за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол или наркотични вещества ли техните аналози в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство. Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Следователно като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или на наркотични вещества и техни аналози, изброявайки всички способности за установяване на концентрацията на алкохол и/или на наркотични вещества и техни аналози, административнонаказващият орган е спазил закона.

Фактическите обстоятелства във връзка приетите за нарушени две отделни хипотези на правната норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какви нарушения е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушенията привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение. Изпълнителното деяние на приетите за нарушени правни норми се изразява в отказ да се извършат посочените проверки. Именно така са описани нарушенията. Следователно не е нарушено правото му на защита.

За извършените нарушения са наложени предвидените за тях кумулативно определени административни наказания и във фиксирания от закона размер - „глоба“, в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Относно четвъртото санкционирано нарушение - по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП., а именно, че Х. не е носил свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, същото се явява доказано. По делото не са събрани доказателства, оборващи установеното в НП, че свидетелството за регистрация на МПС не е представено в момента на проверката. Като е управлявал МПС без да носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, касаторът е нарушил задължението си по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. и правилно е наказан на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП. - със санкцията предвидена в закона.

При извършена служебна проверка на решението на СРС, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или

несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 115-ти състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноси в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5561 от 27.12.2024 г., постановено по НАХД № 20231110206473/2023 г. по описа на СРС, НО, 115-ти състав.

ОСЪЖДА И. Р. Х., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.